# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 25. april 2002 [1]

1. Denne appel vedrører Rettens frifindelse af Rådet [2] i to sager, som to rumænske producenter af sømløse rør af jern eller ulegeret stål havde anlagt med påstand om delvis annullation af en rådsforordning [3] om indførelse af en endelig antidumpingtold på bl.a. disse selskabers produkter. De to sager blev forenet ved Retten, og de to producenter har i fællesskab iværksat en appel, hvorunder de begge gør gældende, at Retten foretog en urigtig retsanvendelse ved sin fortolkning og anvendelse af kravet om tilstrækkelig begrundelse for en retsakt. Jeg finder det imidlertid mest hensigtsmæssigt at behandle hver appellants argumenter særskilt, da de vedrører forskellige dele af den appellerede dom.

## Petrotub

### *Det grundlæggende spørgsmål*

2. Selv om denne appel vedrører begrundelsespligten og skal afgøres på grundlag heraf, finder jeg det hensigtsmæssigt først at redegøre for det grundlæggende spørgsmål, der vedrører beregningen af dumpingmargener ved anvendelse af »den asymmetriske metode« og den dertilhørende praksis om »nulsatsning« — et kontroversielt spørgsmål i verdenshandelen.

3. I 1995 blev de grundlæggende fællesskabsregler om antidumpingforanstaltninger vedtaget på ny i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 [4] (herefter »grundforordningen«). Kernen i disse regler, der svarer til antidumpinglovgivningen på verdensplan, findes i artikel 1. Artikel 1, stk. 1, bestem-

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Dom af 15.12.1999, forenede sager T-33/98 og T-34/98, Petrotub og Republica mod Rådet, Sml. II, s. 3837 (herefter »den appellerede dom«).

3 — Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17.11.1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien, EFT L 322, s. 1 (herefter »den anfægtede forordning«).

4 — Rådets forordning af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, EFT 1996 L 56, s. 1.

mer, at »en antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade«, og artikel 1, stk. 2, at »en vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet«.

4. Den fornyede vedtagelse i 1995 var foranlediget af mangler ved den tidligere gældende lovgivning [5], og måske navnlig af vedtagelsen af »antidumpingkodeks 1994« under de multilaterale forhandlinger i Uruguay-runden [6].

5. Artikel 2 i denne kodeks vedrører konstatering af dumping. Artikel 2.4, bestemmer, at der skal foretages en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi (som i princippet er den pris, der normalt opkræves på hjemmemarkedet, men hvor en sådan ikke kendes, kan fastsættes i medfør af særregler). Artikel 2.4.2 bestemmer, at »[...] forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesfasen normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle sammenlignelige eksporttransaktioner eller ved en sammenligning mellem den normale værdi og eksportpriserne på grundlag af hver enkelt transaktion. En normal værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan sammenlignes med priserne for individuelle eksporttransaktioner, hvis myndighederne konstaterer et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og hvis det nærmere forklares, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til sådanne forskelle ved anvendelse af en sammenligning baseret på vejede gennemsnit eller på hver enkelt transaktion«.

6. Grundforordningens artikel 2, stk. 10, indeholder samme krav om en rimelig sammenligning, og artikel 2, stk. 11, bestemmer, at »[...] forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesperioden normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet eller ved en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser ved salg til Fællesskabet, dvs. på

5 — Jf. 32.-34. betragtning i præamblen til grundforordningen.

6 — Multilaterale forhandlinger i Uruguay-runden (1986-1994) — Bilag 1 — Bilag 1A — Aftale om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (WTO-GATT 1994), EFT 1994 L 336, s. 103, jf. 3.-5. betragtning i præamblen til grundforordningen.

grundlag af hver enkelt transaktion. En normal værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan dog sammenlignes med priserne for alle individuelle eksporttransaktioner til Fællesskabet, hvis der foreligger et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og de i første punktum fastsatte metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted [...]«.

7. Disse bestemmelser er således stort set enslydende, da begge foreskriver de samme tre mulige beregningsmetoder, om end definitionen af de omstændigheder, hvorunder den tredje metode kan anvendes, varierer — »hvis det nærmere forklares, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til sådanne forskelle ved anvendelse af [de første to metoder]«, henholdsvis hvis »de [første to metoder] ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted«. Det kan derfor være hensigtsmæssigt at undersøge, hvad de tre metoder indebærer.

8. Det kan være nyttigt at gennemgå nogle konkrete (men helt fiktive) taleksempler. Et simpelt eksempel [7] kan vedrøre en tredjelandsproducent, der eksporterer to modeller af sit produkt til Fællesskabet, model A og model B:

— For model A fastsættes den normale værdi, beregnet som et vejet gennemsnit, til 100 på grundlag af et antal transaktioner på hjemmemarkedet til priser på mellem 95 og 105. To eksporttransaktioner sker til en dumpingpris [8] på 80 og ti til en pris, der ikke er dumpet, på 110.

— For model B er den normale værdi, beregnet som et vejet gennemsnit, fastsat til 90 på grundlag af et antal transaktioner på hjemmemarkedet til priser på mellem 85 og 95. Ti eksporttransaktioner sker til en dumpingpris på 70 og fem til en pris, der ikke er dumpet, på 100.

9. En sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og

7 — Yderligere forklaringer kan findes i f.eks. Ivo Van Bael og Jean-François Bellis, *Anti-Dumping and other Trade Protection Laws of the EC* (3. udg., 1996), punkt 338-340, eller Clive Stanbrook og Philip Bentley, *Dumping and Subsidies — The Law and Procedures Governing the Imposition of Anti-dumping and Countervailing Duties in the European Community* (3. udg., 1996), kapitel 3.4.

8 — Ved en reel beregning er det nødvendigt at sondre mellem ab fabrik-priser og cif-priser, da dumpingmargener beregnes på basis af en sammenligning mellem ab fabrik-priser, men udtrykt som en procentdel af eksportprisen cif fællesskabsgrænse. Eksemplet er dog mere simpelt og vil ikke svækkes, hvis der for indeværende ses bort fra cif-prisen.

det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet (»den første symmetriske metode«) giver følgende resultater:

— For model A er eksportprisen beregnet som et vejet gennemsnit følgende:

(2 × 80) + (10 × 110) = 160 + 1 100 = 1 260

1 260 divideret med 12 (det samlede antal eksporttransaktioner) = 105

Sammenlignet med den normale værdi, beregnet som et vejet gennemsnit på 100, viser dette, at ingen dumping finder sted. Der er faktisk tale om en »negativ dumpingmargen« på -60 [9] for alle 12 transaktioner, med et gennemsnit på -5 pr. transaktion.

— For model B er eksportprisen, beregnet som et vejet gennemsnit, følgende:

(10 × 70) + (5 × 100) = 700 + 500 = 1 200

1 200 divideret med 15 (det samlede antal eksporttransaktioner) = 80

Sammenlignet med den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit på 90, viser det en (»positiv«) dumpingmargen på 150 for alle 15 transaktioner, med et gennemsnit på 10 pr. transaktion.

— Hvis den samlede margen beregnes for begge modeller, modregnes den negative dumpingmargen på -60 i den positive dumpingmargen på 150, hvilket i alt giver en positiv dumpingmargen på 90 eller 3,33 pr. transaktion.

10. Idet der for indeværende ses bort fra den sjældent anvendte metode, hvor der foretages en sammenligning af priser på grundlag af hver enkelt transaktion (»den

9 — Jeg angiver dumpingmargenerne i absolutte tal, selv om de normalt angives som en procentdel af cif-priser, hvilke jeg udelader fra disse eksempler.

anden symmetriske metode«), skal jeg behandle sammenligningen mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit med priserne for alle individuelle eksporttransaktioner (»den asymmetriske metode«). Hvis denne metode anvendes, er beregningerne følgende:

— For model A (normal værdi = 100) viser de to transaktioner på 80 en positiv margen på 20, de 10 af de 110 viser en negativ margen på 10. Den samlede margen er:

$(2 \times 20) + (10 \times -10) = 40 + -100 = 40 - 100 = -60$ (gennemsnit -5).

— For model B (normal værdi = 90), viser de ti transaktioner på 70 en positiv margen på 20, de fem på 100 viser en negative margen på 10. Den samlede margen er:

$(10 \times 20) + (5 \times -10) = 200 + -50 = 200 - 50 = 150$ (gennemsnit 10).

— Hvis den samlede margen beregnes for begge modeller:

$(12 \times 20) + (15 \times -10) = 240 + -150 = 240 - 150 = 90$ (gennemsnit 3,33).

11. Det fremgår således, at de to metoder fører til samme resultat, hvis, som jeg har lagt til grund, de samme såvel dumpede som ikke-dumpede eksporttransaktioner alle fuldt ud tages i betragtning. De anvendte transaktioner behøver dog muligvis ikke at være de samme i begge tilfælde, idet den første symmetriske metode skal inddrage »alle sammenlignelige transaktioner«, hvor den asymmetriske metode sammenligner gennemsnitlige normale priser med »individuelle« eksporttransaktioner, hvilket ikke synes at udelukke en udvælgelse, foretaget af undersøgelsesmyndigheden. I tilfælde af en sådan udvælgelse forekommer det sandsynligt, at formålet og virkningen ville være at udelukke visse ikke-dumpede eksporttransaktioner og dermed øge den deraf følgende positive dumpingmargen, snarere end det modsatte.

12. Endvidere kan beregningerne påvirkes af en yderligere teknik kendt som »nulsatsning«. Den indebærer, at alle negative dumpingmargener reduceres til nul, i stedet

for at blive modregnet i de positive dumpingmargener. Al ikke-dumpet eksport behandles således, som om den var foretaget til den normale værdi [10]. Når »nulsatsning« anvendes, kan resultaterne af de to metoder variere. Jeg vil igen lægge til grund, at beregningerne vedrører alle transaktioner for hver model.

13. Hvis »nulsatsning« anvendes ved brug af den første symmetriske metode:

— For model A bliver den samlede negative margen på -60 nu 0.

— For model B forbliver den samlede positive dumpingmargen 150.

— Hvis en samlet margen fastsættes for begge modeller på basis af de særskilte margener, fastsat for hver enkelt, er den nu:

0 + 150 = 150 i stedet for 90 (et gennemsnit på 5,56 pr. transaktion i stedet for 3,33).

14. Hvis »nulsatsning« anvendes ved brug af den asymmetriske metode:

— For model A:

(2 x 20) + (10 x -10) = 40 + -100 = 40 + 0 = 40 (gennemsnit 3,33).

— For model B:

(10 x 20) + (5 x -10) = 200 + -50 = 200 + 0 = 200 (gennemsnit 13,33).

— For begge modeller sammenlagt:

(12 x 20) + (15 x -10) = 240 + -150 = 240 + 0 = 240 (gennemsnit 8,89).

10 — Hvis en antidumpingtold imidlertid pålægges, gælder den ligeledes for ikke-dumpet eksport, om end der findes en (kompliceret) procedure i henhold til artikel 11, stk. 8, i grundforordningen, hvorefter importører kan ansøge om refusion af antidumpingtold, hvis de kan bevise, at dumpingmargenen er blevet reduceret eller fjernet.

15. Det fremgår således, at når »nulsatsning« ikke anvendes, medfører begge metoder samme resultat, hvis de samme transaktioner alle fuldt ud tages i betragtning, men den asymmetriske metode vil altid, når den anvendes, frembringe et højere resultat, fordi den første symmetriske metode ved at inddrage de gennemsnitlige eksportpriser nødvendigvis vil tage negative dumpingmargener i betragtning i et vist omfang, hvor den asymmetriske metode aldrig vil tage hensyn til disse. (Naturligvis vil spørgsmålet under alle omstændigheder kun blive rejst, hvor der er tale om en blanding af dumpet og ikke-dumpet eksport; hvis al eksport er dumpet, vil der ikke foreligge nogen negativ margen og ingen »nulsatsning«.)

16. »Nulsatsning« er en praksis, som ikke er nævnt hverken i antidumpingkodeks 1994 eller i grundforordningen, men som er almindeligt brugt af importerende lande eller toldunioner, herunder Fællesskabet. Ikke overraskende bliver den kritiseret af eksporterende lande, fordi den resulterer i højere dumpingmargener. Importerende lande forsvarer den med den begrundelse, at uden den kan dumping være fuldstændig skjult (som ved model A ovenfor) eller delvis skjult (som ved model B ovenfor), hvis der er tale om »målrettet« dumping — dvs. hvis en eksportør sælger med tab i en bestemt region eller i en bestemt periode, fordi han formoder, at han vil kunne øge sit salg lokalt eller i en periode uden at bringe salget i andre regioner eller i andre perioder i fare [11].

17. Tvistbilæggelsesorganet i Verdenshandelsorganisationen (WTO) har behandlet det kontroversielle spørgsmål om »nulsatsning« i sager, hvor Det Europæiske Fællesskab har været inddraget. I Cotton Yarn-sagen i 1995 anerkendte forløberen for dette organ tilsyneladende gyldigheden af denne teknik, når den anvendtes sammen med den asymmetriske metode [12]. I »Bed Linen«-sagen i 1997 fordømte imidlertid såvel panelet som appelorganet i deres rapporter kraftigt denne praksis i en sag, der vedrørte den første symmetriske metode [13], og tilsyneladende anvender Fælles-

11 — Behovet for at anvende en særlig fremgangsmåde ved behandling af sådanne situationer er blevet accepteret af Domstolen i sag 240/84, Toyo mod Rådet, Sml. s. 1809, præmis 23.

12 — GATT's Antidumpingudvalg, panelrapport ADP/137 af 4.7.1995 (EC — Imposition of anti-dumping duties on imports of cotton yarn from Brazil), særlig punkterne 240-252 og 498-502. De argumenter, der blev taget stilling til, vedrørte dog snarere spørgsmål om inflation end selve teknikkens berettigelse (sagen vedrørte den tidligere gældende antidumpingkodeks).

13 — European Communities — Anti-dumping duties on imports of cotton-type bed-linen from India, panelrapport WT/DS141/R af 30.10.2000, særlig punkterne 6.102 og 6.117, samt appelorganets rapport WT/DS141/AB/R af 8.2.2001, særlig punkt 55.

skabet ikke længere denne praksis sammen med denne metode[14].

18. Jeg skal her understrege, at »nulsatsning« ikke i sig selv er omtvistet i denne sag, selv om den fortsat er en integreret del af den asymmetriske metode, som den anvendes af Fællesskabet, og hverken Rådet eller Kommissionen har benægtet, at den faktisk blev anvendt i denne sag. Hvad der er omtvistet er, om der blev givet en tilstrækkelig begrundelse for valget af den asymmetriske metode af Rådet i den anfægtede forordning, og navnlig om Retten korrekt fastslog, at forordningen indeholdt en tilstrækkelig begrundelse. Disse forhold kan imidlertid vurderes med større sikkerhed, hvis konsekvenserne af valget af metode holdes i erindring.

19. Jeg skal nu redegøre for »den anden symmetriske metode« — altså en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser ved salg til Fællesskabet på grundlag af hver enkelt transaktion. Denne metode er vanskeligere at illustrere — og som Rådet og Kommissionen har understreget, at anvende — fordi den indebærer en identifikation af individuelle transaktioner på hjemmemarkedet, der er sammenlignelige med individuelle eksporttransaktioner. Det er derfor nødvendigt at tage faktorer som kvantitet, dato osv. i betragtning. Den dumpingmargen, der fremkommer ved hver eksporttransaktion, vil variere afhængig af den transaktion på hjemmemarkedet, som den sammenlignes med, hvorfor tæt sammenlignelighed er utrolig vigtig. Hvis denne betingelse kan opfyldes, er det imidlertid sandsynligt, at den anden symmetriske metode vil give et mere sandfærdigt billede af den dumping, der finder sted, end nogen af de andre metoder.

20. De resultater, der opnås ved individuelle sammenligninger, vil formodentlig blive behandlet på næsten samme måde som de individuelle resultater, opnået ved den asymmetriske metode, og det vil naturligvis være muligt at anvende »nulsatsning« også her — om end måske mindre berettiget, da en sammenligning mellem nøjagtigt sammenlignelige transaktioner ikke bør føre til nogen skjult dumping. Det fremgår imidlertid, at denne metode aldrig anvendes af Fællesskabet, så detaljerne må i den henseende bero på gisninger.

14 — Jf. angående denne sag Rådets forordning (EF) nr. 1644/2001 af 7.8.2001 om ændring af forordning (EF) nr. 2398/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan og om suspension af anvendelsen heraf for import med oprindelse i Indien, EFT L 219, s. 1. En omvurdering ud fra WTO's henstillinger førte til et lavere dumpingniveau, jf. fjerde betragtning i præamblen. Den samme oprindelige forordning er for nylig blevet yderligere ændret vedrørende import fra Pakistan. De samme overvejelser blev gjort som vedrørende Indien, hvorved den reviderede beregning ingen dumping viste for eksport fra Pakistan (Rådets forordning (EF) nr. 160/2002 af 28.1.2002 om ændring af forordning (EF) nr. 2398/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af sengelinned af bomuld med oprindelse i Egypten, Indien og Pakistan og om afslutning af proceduren for import med oprindelse i Pakistan, EFT L 26, s. 1, jf. særlig femte, sjette og trettende betragtning i præamblen.

*Sagen ved Retten i Første Instans*

21. Den 31. august 1996 indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet. Ved forordning (EF) nr. 981/97 (herefter »den midlertidige forordning«)[15] pålagde den en midlertidig antidumpingtold på importen fra bl.a. Petrotub og Republica, hvorved toldsatsen blev beregnet ved anvendelse af den asymmetriske metode. Konstateringerne blev bekræftet, og en endelig antidumpingtold blev pålagt af Rådet ved den anfægtede forordning.

22. I sag T-33/98 nedlagde Petrotub påstand om annullation af artikel 1 i den anfægtede forordning, for så vidt den angik dette selskab. Petrotub gjorde i et af sine anbringender gældende, at Rådet havde overtrådt artikel 2, stk. 11, i grundforordningen ved bl.a. ikke at have redegjort for, hvorfor det havde valgt at anvende den asymmetriske metode til fastsættelse af antidumpingmargenen. Retten behandlede dette forhold i præmis 104-115 i den appellerede dom:

»104 Sagsøgeren har i sin stævning klaget over, at EF-institutionerne bl.a. i strid med artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 ikke har forklaret, hvorfor en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og de individuelle eksportpriser i højere grad afspejler det fulde omfang af den dumping, der finder sted, end de symmetriske metoder.

105 Selv om bestemmelserne i grundforordningen ifølge fast retspraksis skal fortolkes på baggrund af antidumpingkodeks 1994 (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 30, 31 og 32), er antidumpingforanstaltninger alene undergivet grundforordningens bestemmelser. Den i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 fastsatte forpligtelse til at forklare, hvorfor de symmetriske sammenligningsmetoder ikke fuldt ud kan afdække den dumping, der finder sted, udgør derfor ikke som sådan en regel, der skal anvendes, og grundforordningens artikel 2, stk. 11, indeholder helt klart ikke nogen særlig forpligtelse til at give en sådan forklaring.

106 Såfremt dette anbringende skal forstås således, at sagsøgeren hævder, at begrundelsen for den anfægtede forordning er mangelfuld, bemærkes

15 — Kommissionens forordning af 29.5.1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, EFT L 141, s. 36.

imidlertid, at den begrundelse, som kræves i henhold til EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol. Rækkevidden af begrundelsespligten skal vurderes i forhold til den sammenhæng, hvori forordningen indgår, og den procedure, inden for hvis rammer forordningen er udstedt, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. senest Rettens dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme Industry mod Rådet, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 141).

107 I denne sag skal begrundelsen for den anfægtede forordning især vurderes i forhold til de oplysninger, der er givet sagsøgeren, og sagsøgerens bemærkninger til den sammenligningsmetode, der skal anvendes under den administrative procedure ved fastsættelsen af dumpingmargenen.

108 Kommissionen har i betragtning 28 til den midlertidige forordning anført følgende:

»Den vejede gennemsnitlige normale værdi for hver varegruppe blev sammenlignet med de justerede individuelle eksportpriser i overensstemmelse med artikel 2, stk. 11, i grundforordningen. Dette var nødvendigt for at afspejle dumpingens fulde omfang, da der var tale om et eksportprismønster, som var meget forskelligt for de forskellige kunder og regioner.«

Kommissionen fastholdt dette synspunkt i den foreløbige underretningsskrivelse af 2. juni 1997.

109 Sagsøgeren har i sine foreløbige bemærkninger om dumping af 1. juli 1997 og under høringen den 9. juli 1997 bestridt dette synspunkt og anført, at Kommissionen burde have anvendt den symmetriske metode, hvor den vejede gennemsnitlige normale værdi sammenlignes med de vejede gennemsnitlige priser for hele Petrotubs eksport til Fællesskabet. Sagsøgeren har endvidere i sin skrivelse af 11. juli 1997 hævdet, at en sammenligning mellem den vejede gennemsnitlige normale værdi og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet faktisk giver en dumpingmargen, der er væsentlig lavere end den, der opnås efter Kommissionens metode.

110 Kommissionen har i den endelige underretningsskrivelse af 19. august 1997 anført, at eksportprismønsteret i Petrotubs tilfælde var meget forskelligt i de forskellige perioder (fra august 1995 til april 1996 og fra maj 1996 til august 1996). Kommissionen har påpeget, at for alle rumænske virksomheder under ét er der så stor forskel mellem den dumpingmargen, der opnås ved at sammenligne to vejede gennemsnit, og den, der opnås ved at sammenligne et vejet gennemsnit med individuelle transaktioner, at det kan konkluderes, at den første af disse metoder ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted.

111 Sagsøgeren har i sine endelige bemærkninger om dumping af 8. september 1997 anført, at dumpingmargenen bør beregnes ved at sammenligne to vejede gennemsnit.

112 Rådet har i betragtning 22 til den anfægtede forordning fastslået følgende:

»Et selskab gjorde gældende, at beregningen af dumpingmargenen ikke burde foretages på grundlag af en sammenligning mellem vejede gennemsnitlige normale værdier og justerede eksportpriser for hver varegruppe og på grundlag af de enkelte transaktioner, men på grundlag af vejede gennemsnit af begge størrelser.

Denne påstand afvistes efter en ny undersøgelse af den metode, der var benyttet for alle rumænske selskaber, og det konstateredes, at:

— for ét selskab var dumpingmargenen den samme uanset den benyttede metode, da alle eksporttransaktioner fandt sted til dumpingpriser

— for tre selskaber konstateredes der et eksportprismønster, som var meget forskelligt for forskellige bestemmelsessteder eller perioder.

I betragtning af ovenstående og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 11, i grundforordningen anvendtes med henblik på den endelige afgørelse den metode, hvorved der foretages en sammenligning mellem den vejede gennemsnitlige normale værdi for en periode og de individuelt justerede eksportpriser for hver enkelt transaktion.«

113 I den anfægtede forordning forklares det således, hvorfor EF-institutionerne besluttede at anvende det kriterium, der består i at sammenligne den vejede gennemsnitlige normale værdi med priserne for de enkelte eksporttransaktioner.

114 Under disse omstændigheder og i mangel af en specifik kritik fra sagsøgeren under den administrative procedure, som i givet fald kunne nødvendiggøre en mere detaljeret begrundelse (jf. Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Kommissionen [16], Sml. II, s. 2681, præmis 90 og 118), kan den anfægtede forordning ikke anses for at være utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår EF-institutionernes anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 11.

115 Hvad angår sagsøgerens klage over, at EF-institutionerne alene har undersøgt den første symmetriske metode (sammenligning mellem to vejede gennemsnit) og ikke kontrolleret, om den anden af de symmetriske metoder, der er omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 11 (sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser), ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted, finder Retten, at dette er et særskilt anbringende, som først er blevet fremsat i replikken. I henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, kan dette anbringende derfor ikke admitteres.«

*Appellen*

23. Petrotub har for Domstolen nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom og annullation af den anfægtede forordning, for så vidt den vedrører selskabet. Petrotub gør principalt gældende, at Retten begik en retlig fejl i dommens præmis 114. Såfremt subsidiære anbringender er nødvendige til støtte for det principale appelanbringende, gør Petrotub gældende, at Retten ligeledes begik en retlig fejl i dommens præmis 105 og 115. Inden Petrotub fremfører sine hovedargumenter, har det fremsat to indledende bemærkninger.

24. For det første behøver en tilstrækkelig begrundelse ikke at indeholde alle detaljer om de relevante faktiske og retlige omstændigheder, men skal vurderes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, og alle

16 — Der skulle have stået Ferchimex mod Rådet.

de relevante retsregler. Det er imidlertid utilstrækkeligt alene at henvise til en bestemmelse eller gentage dennes ordlyd, når bestemmelsen eller formuleringen indebærer en retlig eller faktisk vurdering, som er afgørende for den pågældende beslutnings vedtagelse. Institutionen skal i det mindste angive den logiske forbindelse mellem bestemmelsen og vurderingen, så Domstolen kan kontrollere, at vurderingen er truffet på det korrekte grundlag, og at institutionens henvisning til bestemmelsen ikke blot er et skinargument.

25. For det andet er en simpel henvisning til forekomsten af et eksportprismønster, som varierer i væsentlig grad fra region til region eller tidsperiode, ikke i sig selv en tilstrækkelig begrundelse. Inden den asymmetriske metode bringes i anvendelse, må institutionerne ligeledes sikre sig, at de symmetriske metoder ikke ville vise det fulde omfang af dumpingen, og en tilstrækkelig begrundelse skal gives for den logiske sammenhæng mellem artikel 2, stk. 11, i grundforordningen og institutionens beslutning.

26. Det første af Petrotubs hovedargumenter er i det væsentlige, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at Rådet havde givet en tilstrækkelig begrundelse, idet Retten overså, at den anden symmetriske metode slet ikke var blevet taget i betragtning.

27. Artikel 2, stk. 11, tillader anvendelse af den asymmetriske metode, hvis »de i første punktum fastsatte metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted«. Rådet burde således have givet en begrundelse for, hvorfor den tilsidesatte begge symmetriske metoder, inden den anvendte den asymmetriske metode. Selv om dette forhold først blev nævnt i replikken ved Retten, blev det implicit nævnt i stævningen ved brug af ordet »metoder«, og det burde under alle omstændigheder have været prøvet ved Retten i medfør af dennes forpligtelse til at anvende artikel 2, stk. 11, korrekt. Retten begik derfor en fejl, da den i præmis 115 i den appellerede dom fastslog, at dette anbringende ikke kunne admitteres, og at begrundelsen var tilstrækkelig.

28. Petrotubs andet, tredje og fjerde argument vedrører konklusionen i den appellerede doms præmis 114 om, at beslutningen om at anvendelsen af den asymmetriske metode var tilstrækkelig begrundet, hvilket var baseret på de i præmis 108-113 fastlagte omstændigheder.

29. Præmis 108 henviser til bemærkningen om, at den asymmetriske metode var nødvendigt for at afspejle dumpingens fulde omfang. Uden yderligere begrundelse er dette blot et skinargument og derfor en utilstrækkelig begrundelse.

30. Præmis 110 henviser til bemærkningen om, at eksportprismønsteret i Petrotubs tilfælde var meget forskelligt mellem de to undersøgte perioder, og at der for alle de rumænske virksomheder under ét var så stor forskel mellem resultaterne ved anvendelsen af den første symmetriske metode og den asymmetriske metode, at det kunne konkluderes, at førstnævnte ikke i fuldt omfang afspejlede dumpingen. I toogtyvende betragtning til den anfægtede forordning, citeret i præmis 112 i den appellerede dom, støttede Rådet implicit sin begrundelse på det faktum, at anvendelse af den asymmetriske metode resulterede i et matematisk højere resultat. Dette var imidlertid ikke en tilstrækkelig begrundelse.

31. Da »nulsatsning« kun anvendes i forbindelse med den asymmetriske metode, vil det altid frembringe et matematisk resultat lig med eller større end den første symmetriske metode. Hvis hensigten med grundforordningen blot havde været at anvende den metode, der gav det højeste matematiske resultat, ville dette enten have været angivet eller den første symmetriske metode slet ikke være indført.

32. Betydningen af formuleringen »ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted«, er ikke angivet i grundforordningen, men indebærer at der foretages en vurdering og ikke blot en simpel matematisk sammenligning. Den asymmetriske metode er velegnet til »visse omgåelsesforsøg, som består i at skjule dumping ved at anvende forskellige priser, hvoraf nogle ligger over og andre under normalværdien« [17] — altså en adfærd, der specifikt vælges med henblik på at skjule dumping, eller som ikke har nogen anden rimelig forklaring. Prisforskelle er dog ofte forårsaget af ændringer i markedsforholdene eller forskelle i forhandlingsstyrke over for forskellige kunder, og anvendelse af den asymmetriske metode er da ikke berettiget. Målrettet dumping ville imidlertid berettige anvendelse af denne metode, herunder »nulsatsning«, således at negative dumpingmargener vedrørende andet salg ikke skjuler de positive margener på de dumpede salg.

33. Endvidere tillader artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 kun anvendelse af den asymmetriske metode, »hvis det nærmere forklares«, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til prisforskelle ved anvendelse af nogen af de symmetriske metoder. I 1996 meddelte De Europæiske Fællesskaber WTO, at enhver fravigelse fra sidstnævnte metoder ville blive forklaret både over for de berørte parter og i de forordninger, der pålagde antidumpingforanstaltninger [18], idet det blev angivet, at den pågældende forklaring faldt ind under

17 — Sag 240/84, Toyo mod Rådet, præmis 23, nævnt ovenfor i fodnote 11.

18 — Den 4.3.1996, WTO G/ADP/W/301, G/SCM/W/309 (bilag 5 til appellen).

begrundelsespligten i medfør af artikel 253 EF. Retten begik derfor en retlig fejl i præmis 105 i den appellerede dom, da den ikke tog hensyn til artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994.

34. I den samme 1996-meddelelse til WTO gav De Europæiske Fællesskaber udtryk for, at formuleringen »dumpingens fulde omfang«, anvendt i grundforordningen, men ikke i antidumpingkodeks 1994, kun henviste til målrettet dumping. Den begrundelse, der er givet i dele af den anfægtede forordning og lagt til grund af Retten, giver ingen forklaring på, hvordan den påståede dumping var »målrettet«.

*Formaliteten*

35. Inden jeg behandler Petrotubs argumenter, skal jeg tage stilling til indsigelserne fremsat Rådet og Kommissionen — der ved Retten har fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådet — vedrørende appellens formalitet.

36. De kraftige indsigelser, som disse institutioner har fremsat i deres indlæg, kan resumeres som følger. For det første bestrider Petrotub selve indholdet af den anfægtede forordning ved at bestride dennes begrundelse. For det andet undlader Petrotub i flere henseender at specificere, hvilken retsregel Retten skulle have tilsidesat. For det tredje gentager selskabet blot argumenter, som allerede er blevet fremsat ved Retten, uden at den retlige vurdering i den appellerede dom bestrides. For det fjerde genfremsætter Petrotub et argument — om behovet for en begrundelse for at den anden symmetriske metode ikke anvendes — som allerede ikke kunne admitteres ved Retten, fordi det var fremsat for sent under proceduren. For det femte baserer selskabet et nyt argument på et bevis — 1996-meddelelsen til WTO — som ikke påberåbtes ved Retten, uden at der angives nogen begrundelse for denne undladelse.

37. Jeg er uenig i disse betragtninger.

38. Petrotub fremfører i hovedsagen to anbringender. De vedrører de i den anfægtede forordning trufne beslutninger om, i) ikke at anvende den anden symmetriske metode, men i stedet ii) anvende den asymmetriske metode. I begge henseender har Petrotub anført, at skønt et væsentligt led i begrundelsen manglede i den anfægtede forordning, fandt Retten alligevel begrundelsen tilstrækkelig. Selskabet gør således gældende, at Retten selv undlod at give en tilstrækkelig begrundelse for sin

konklusion. Herudover fremføres to subsidiære anbringender, nemlig at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, i) at artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 ikke fandt anvendelse, og ii) at Petrotubs anbringende vedrørende den anden symmetriske metode ikke kunne tages i betragtning, fordi det var fremsat for sent.

39. Det er ikke svært at se, at disse argumenter beskriver særskilte aspekter af den appellerede dom, der anfægtes, såvel som den retlige begrundelse herfor, som grundlag for anbringendet om, at Retten har begået en retlig fejl. Appellantens argumenter er ganske vist ikke fremført så tydeligt, som de kunne have været i den henseende, men Domstolen er ikke derved urimeligt hæmmet i sin opgave. Da Rådet har anført, at appellanten snarere bestrider selve begrundelsen end dennes tilstrækkelighed — og således anfægter indholdet af foranstaltningen — anser jeg det for hensigtsmæssigt indgående at undersøge dette ræsonnement, inden jeg tager stilling til indsigelsens art.

40. Vedrørende anbringendet om, at der er tale om en »simpel gentagelse« af argumenter fremført ved Retten, er det rigtigt, at Domstolen konsekvent har fastslået, at et appelskrift, der blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, ikke kan admitteres [19]. Dette er imidlertid ikke tilfældet her. Desuden er denne regel først og fremmest blevet anvendt, hvor de fremførte argumenter ikke beskriver de anfægtede dele af den appellerede dom, men blot indeholder en upræcis påstand om ulovlighed, kombineret med en generel henvisning til eller gentagelse af indlæg i første instans. I denne sag gøres det klart gældende, at Retten foretog en fejlagtig bedømmelse af bestemte forhold. Det berettigede hensyn til at sikre, at en appel ikke blot er »et forsøg på en genbehandling af sagen«, bør ikke overskygge det faktum, at der nødvendigvis vil være en vis overlapning mellem de ved Retten og de i appelsagen fremførte argumenter [20].

41. For så vidt angår behovet for at give en begrundelse for ikke at anvende den anden symmetriske metode, og særlig spørgsmålet om dette anbringendes antagelse til realitetsbehandling ved Retten, har Petrotub fremført et dobbelt argument. For det første var anbringendet allerede indeholdt i stævningen og derfor ikke fremsat for sent, og for det andet skulle Retten under alle omstændigheder have prøvet det, fordi det vedrørte et væsentligt procedurekrav og derfor er et spørgsmål om offentlig orden.

19 — Jf. senest Domstolens kendelse i sag C-351/99 P, Eridania mod Rådet, Sml. I, s. 5007, præmis 36.

20 — Jf. mit forslag til afgørelse i sag C-154/99 P, Politi mod ETF, Sml. I, s. 5019, punkt 29 og 30, som Domstolen tilsyneladende fulgte i dommens præmis 12.

42. Uanset hvilken opfattelse der er korrekt vedrørende det første led, er det andet led uløseligt forbundet med realitetsbehandlingen af argumentet. I realiteten kan dette argument ikke behandles, medmindre det fastslås, at Rådet, inden det anvender den asymmetriske metode, faktisk er forpligtet til at give en begrundelse for, hvorfor den anden symmetriske metode ikke anvendes. Hvis dette er fastslået, indebærer det, at en væsentlig formforskrift er tilsidesat i artikel 230 EF's forstand. Da dette er et spørgsmål om offentlig orden, kan det *af egen drift* rejses af Fællesskabets retsinstanser [21], og Retten skulle derfor have prøvet det, uanset hvornår det blev fremført under proceduren — om end jeg ikke ville have anset det for en retlig fejl, hvis Retten ikke, hvor relevante omstændigheder ikke var blevet påberåbt, havde rejst spørgsmålet *af egen drift*. Under disse omstændigheder skal jeg senere undersøge realiteten vedrørende dette argument.

43. Endelig finder jeg, at 1996-meddelelsen til WTO er et dokument, som Domstolens opmærksomhed bør henledes på, uden at nogen af de af appellanten fremførte argumenter af denne grund må afvises. Det under appellen fremførte argument er, at Retten fejlagtigt antog, at artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 ikke fandt anvendelse. Domstolen kan, om nødvendigt, afgøre dette spørgsmål ved henvisning alene til denne artikel.

*Begrundelsespligten*

— Generelt [22]

44. Petrotubs argumenter vedrører arten og omfanget af Rådets forpligtelse til at begrunde sin beslutning om at pålægge en endelig antidumpingtold. Det er ubestridt, at hovedgrundene skal angives, men at en detaljeret begrundelse kan udelades, hvis omstændighederne tillader det. Spørgsmålet vedrører dels afgrænsningen mellem disse to kategorier af begrundelser, og dels afgrænsningen mellem en påstand om, at en begrundelse formelt set er utilstrækkelig, og en påstand om, at den er grundlæggende forkert.

45. EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF) bestemmer: »[F]orordninger, direktiver og beslutninger [...] skal begrundes.« Forpligtelsen gælder derfor ligeledes vedrørende en beslutning, som i medfør af EF-traktatens artikel 189 (nu artikel 249 EF) »er bindende i alle enkeltheder for dem, den angiver at være rettet til« — og for en forordning — som er »almengyldig« og »bindende i alle enkelt-

21 — Jf. dom af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 67, og af 30.3.2000, sag C-265/97 P, VBA mod Florimex, Sml. s. 2061, præmis 114.

22 — For en fortræffelig og gennemtænkt behandling af spørgsmålet i en komparativ sammenhæng, jf. Martin Shapiro, *The giving reasons requirement*, University of Chicago Legal Forum 1992, s. 179.

heder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat«.

46. Domstolen har defineret forpligtelsens omfang mere nuanceret og har samtidig understreget behovet for en mindstestandard for samtlige tilfælde: Begrundelsen »skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret. Det kræves derimod ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter traktatens artikel [253 EF], ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område« [23].

47. Domstolen fastslog tidligt, at begrundelsen for en individuel foranstaltning, som f.eks. en beslutning, skal være særlig klar [24], mens en generel retsakt, som f.eks. en forordning, kan begrænses til en beskrivelse af dels den generelle situation, der har ført til dens vedtagelse, dels de generelle mål, som forordningen ifølge sit indhold skal realisere [25]. Det er almindeligt kendt, at antidumpingforordninger er af en hybrid karakter og besidder mange lighedstræk med en individuel beslutning, navnlig fordi de normalt berører individuelle, navngivne parter, der ofte (som her) har været inddraget i den administrative procedure, der førte til foranstaltningens vedtagelse [26]. Når dette er tilfældet, og parterne dermed er bekendt med baggrunden for foranstaltningen, har Domstolen fastslået, at dette er en omstændighed, der skal tages i betragtning, ved vurderingen af, om en begrundelse er tilstrækkelig [27].

48. En antidumpingforordning vedrører ikke kun de eksportører, hvis varer pålægges told, og importører, der samarbejder med dem, og som ofte er involveret i den administrative procedure, men også uafhængige eller potentielle importører og andre tredjelandsproducenter af samme eller andre varer, som har brug for at vide, hvilke prisstrategier der er tilladt — og desuden erhvervsdrivende i den ramte fællesskabsindustri, som ønsker sikkerhed for, at dumpingens omfang ikke er blevet undervurderet. Det er af væsentlig betydning for verdenshandelen generelt, hvorledes Fællesskabet anvender sine antidumpingregler, og det er kun med et tilstrækkeligt kendskab til den trufne beslutning, at eksportører eller Fællesskabets virksomhe-

23 — Jf. senest dom af 7.2.2002, sag C-328/00, Weber, Sml. I, s. 1461, præmis 42. Jf. også præmis 106 i den appellerede dom og et aktuelt eksempel vedrørende antidumpningforanstaltninger i dom af 29.9. 2000, sag T-87/98, International Potash Company, Sml. II, s. 3179, præmis 65.

24 — Jf. f.eks. dom af 4.7.1963, sag 24/62, Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 407, org.ref.: Rec. s. 131, på s. 143.

25 — Dom af 13.3.1968, sag 5/67, Beus, Sml. 1965-1968, s. 469, org.ref.: Rec. s. 125, på s. 143.

26 — Jf. f.eks. dom af 7.7.1994, sag C-75/92, Gao Yao mod Rådet, Sml. I, s. 3141, præmis 26.

27 — Jf. i en lidt anden sammenhæng dom af 17.10.1995, sag C-478/93, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 3081, præmis 49 og 50.

der kan tage stilling til, hvorvidt en klage er påkrævet. Domstolen har endvidere fastslået, at for så vidt angår beslutninger gælder begrundelsespligten bl.a. for at give medlemsstaterne og alle berørte borgere mulighed for at få kendskab til de omstændigheder, hvorunder fællesskabsmyndigheden har anvendt lovgivningen, og medlemsstaters eller adressaters deltagelse i den administrative procedure (og dermed disses kendskab til begrundelsen) medfører ikke nødvendigvis, at forpligtelsen er opfyldt[28].

49. Endvidere er proceduren for vedtagelse af antidumpingforanstaltninger beskrevet i detaljer i grundforordningen, som angiver en række trin, der skal følges i det normale forløb, sammen med alternative trin, som kan følges under visse angivne omstændigheder, hvor en fravigelse af den normale procedure er berettiget.

50. Denne procedure kan endvidere i et vist omfang udledes af antidumpingkodeks 1994, der er bindende for Fællesskabet, og som der specifikt er henvist til i præamblen til grundforordningen som indeholdende »nye og detaljerede regler, især med hensyn til beregningen af dumping [...] fastlæggelsen og behandlingen af de faktiske oplysninger [...]«. Grundforordningen og enhver anden forordning vedtaget i medfør heraf skal være i overensstemmelse med Fællesskabets internationale forpligtelser i henhold til kodeksen og skal derfor fortolkes i overensstemmelse med dennes ordlyd[29].

51. Forpligtelsen til at give en begrundelse i denne sag skal således fortolkes på baggrund af artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994, som kun tillader anvendelse af den asymmetriske metode, »hvis det nærmere forklares«, hvorfor der ikke kan tages behørigt hensyn til forskelle et eksportprismønster ved anvendelse af den første eller den anden symmetriske metode. Henset til eksistensen af en sådan folkeretlig forpligtelse kan jeg vanskeligt antage, at hensigten med den pågældende forklaring kan have været at tillade, at undersøgelsesmyndigheden blot kan give sin begrundelse — og i endnu mindre grad underforstået — til de berørte parter, der var inddraget i undersøgelsen.

52. Disse faktorer øger snarere end begrænser omfanget af begrundelsespligten for ethvert anfægtet trin i proceduren eller enhver fravigelse af den normale procedure.

28 — Sag 24/62, Tyskland mod Kommissionen, nævnt i fodnote 24, og dom af 17.3.1983, sag 294/81, Control Data mod Kommissionen, Sml. s. 911, præmis 14 og 15.

29 — Jf. dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima, Sml. I, s. 2069, præmis 30 og 31, nævnt i præmis 105 i den appellerede dom.

53. Fastsættelse af en høj standard for den begrundelse, der kræves i en antidumpingforordning, er ikke i strid med Domstolens praksis vedrørende den lavere standard, der gælder, når parterne har deltaget i den administrative procedure, og hvorunder disse har fået en fuldstændig begrundelse. Det indebærer heller ikke, som Rådet og Kommissionen har påpeget i denne sag, at en eksportør blot kan forholde sig passivt uden at gøre indsigelse og derefter anfægte begrundelsen for den udstedte forordning. Ved en domstolsprøvelse er det nødvendigt, at Domstolen i forordningen kan få oplyst eksempelvis, hvorfor indsigelser blev afvist, eller hvorfor den normale procedure ikke blev fulgt i visse henseender. Sådanne oplysninger kan være væsentligt mindre detaljerede end de forklaringer, der skal gives til parterne som svar på deres indsigelser, såfremt oplysningerne er tilstrækkelige for Domstolen til at kunne fastslå, om der var tale om et åbenbart urigtigt skøn.

54. Endvidere er ikke alle de detaljerede regler, fastsat i grundforordningen, relevante i enhver sag. Visse trin er altid væsentlige, og behovet for andre vil afhænge af omstændighederne. Det er f.eks. absolut nødvendigt, at fællesskabsmyndighederne fastslår såvel eksistensen af dumping som skaden på Fællesskabets industri, da disse forhold sammen med årsagsforbindelsen her imellem udgør de grundlæggende betingelser for pålæggelse af told. Det må derfor klart fremgå af forordningen, at disses eksistens og omfang rent faktisk er fastslået på et rimeligt grundlag. Det ville imidlertid være for vidtgående at kræve, at hvert trin i hver beregning understøttes af alle de anvendte data, eller at udelukkelsen af trin, der er unødvendige i en bestemt sag, skal begrundes, blot fordi de er opregnet som muligheder i grundforordningen.

55. Denne forordnings artikel 2 vedrører fastlæggelsen af dumping under fire overskrifter — A. Normal værdi, B. Eksportpris, C. Sammenligning og D. Dumpingmargen (»sammenligning« henviser her i det væsentlige til en taljustering for at sikre sammenligneligheden, og »dumpingmargen« henviser til den faktisk foretagne sammenligning og dennes resultat). Disse overskrifter anvendes generelt i antidumpingforordninger og anvendtes i den anfægtede forordning i denne sag. De udgør de væsentlige led i bedømmelsen, og det er ubestridt, at resultaterne af hvert led skal ledsages af en tilstrækkelig begrundelse.

56. Da en standardprocedure således er fastsat sammen med alternative procedurer, der kun skal anvendes under visse omstændigheder, forekommer det rimeligt, at der ikke kræves nogen særskilt begrundelse, når standardproceduren følges [30], men snarere en mere udtømmende begrundelse, når

30 — Jf. feks. dom af 27.11.1991, sag C-315/90, Gimelec mod Kommissionen, Sml. I, s. 5589, præmis 27.

denne fraviges. Denne sidstnævnte situation kan tilsyneladende sammenlignes med den, der behandles i Delacre-dommen [31], hvor det fastslås, at »selv om en beslutning, som indgår i en fast beslutningspraksis, kan begrundes kortfattet, navnlig ved henvisning til denne praksis, påhviler det fællesskabsmyndigheden, når den går væsentligt længere end de forudgående beslutninger, udførligt at gøre rede for sin argumentation.« Endelig kan det anses for rimeligt, at begrundelsespligten, når det drejer sig om et retsakt med et generelt anvendelsesområde, er mere omfattende, når, som i denne sag, den anvendte beregningsmetode er kontroversiel.

57. Hvorvidt begrundelsen er tilstrækkelig, vil imidlertid afhænge af sammenhængen i dens helhed. Eksempelvis fastsætter artikel 2, stk. 10, sammenligning af ti forskellige faktorer, der kan foranledige taljusteringer, herunder sådanne poster som mængderabatter eller forskelle i transport- eller kreditomkostninger. Hvor ingen af disse faktorer foreligger, vil det givetvis være for vidtgående at kræve en begrundelse for, at ingen justering er foretaget i henseende hertil, medmindre det ved undersøgelsen blev påstået, at de forelå. (Således angiver 24. betragtning i præamblen til den anfægtede forordning en begrundelse for afvisning af påstande vedrørende forskelle i kreditvilkår, provision og handelsled.)

31 — Dom af 14.2.1990, sag C-350/88, Delacre mod Kommissionen, Sml. I, s. 395, præmis 15. Jf. også dom af 26.11.1975, sag 73/74, Groupement des fabricants de papiers peints Belgique m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1491, præmis 31, og en nyere bekræftelse i dom af 8.11.2001, sag C-228/99, Silos, Sml. I, s. 8401, præmis 28.

— Den foreliggende sag

58. Grundforordningens artikel 2, stk. 11, fastsætter det normale sammenligningsgrundlag (en af de to symmetriske metoder) og det grundlag, der kan anvendes i undtagelsestilfælde (den asymmetriske metode), hvis to betingelser er opfyldt. Jeg er enig i, at såfremt det normale grundlag anvendes, er en begrundelse ikke påkrævet, medmindre der er anmodet herom under den administrative procedure. Når den asymmetriske metode anvendes, er det dog efter min opfattelse nødvendigt at begrunde fravigelsen af den normale procedure og særlig at redegøre for, at de to betingelser er opfyldt. Dette gælder i det mindste for at sætte Domstolen i stand til at udøve sin prøvelsesret, selv om der ikke er gjort indsigelse mod valget af metode, men begrundelsen kan givetvis være mere kortfattet i denne type sager, end når der skal gives et svar på en indsigelse.

59. Jeg deler endvidere Petrotubs opfattelse, hvorefter alene en opremsning af betingelserne — at der foreligger et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og at de symmetriske metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted — ikke er tilstrækkelig. En sådan opremsning er stort set uden informationsværdi og giver ingen verificerbar begrundelse for valget af metode. Den gør det hverken muligt for Domstolen at udøve nogen form for kontrol eller for andre berørte parter at få kendskab til de

omstændigheder, hvorunder reglerne er blevet anvendt[32].

60. Begrundelsen for at vælge den asymmetriske metode, som er angivet i den midlertidige forordning, er, at det »var nødvendigt for at afspejle dumpingens fulde omfang, da der var tale om et eksportprismønster, som var meget forskelligt for de forskellige kunder og regioner«. I den anfægtede forordning er begrundelsen for ikke at imødekomme anmodningen om at anvende den første symmetriske metode, at »for ét selskab var dumpingmargenen den samme uanset den benyttede metode, da alle eksporttransaktioner fandt sted til dumpingpriser«, og at »for tre selskaber konstateredes der et eksportprismønster, som var meget forskelligt for forskellige bestemmelsessteder eller perioder«.

61. Er en sådan begrundelse tilstrækkelig, henset til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de retsregler, der gælder på området?

62. Den midlertidige forordning indeholder ingen oplysninger om den faktuelle baggrund for Kommissionens valg og kan derfor ikke belyse de kun lidt mere informative bemærkninger i den anfægtede forordning. Den eneste yderligere oplysning, som kan *udledes* at sidstnævnte — og som tilsyneladende fremgår af Kommissionens endelige underretningsskrivelse, nævnt i præmis 110 i den appellerede dom — er, at den første symmetriske metode ansås for utilstrækkelig til at afsløre dumpingens fulde omfang, fordi den resulterede i en lavere margen. (Jeg skal i denne sammenhæng bemærke, at den eneste nye begrundelse, der *udtrykkeligt* angives i den anfægtede forordning — at valget af metode ikke gjorde nogen forskel med hensyn til resultatet for et selskabs vedkommende — faktisk burde være en begrundelse for *ikke* at fravige det normale sammenligningsgrundlag.)

63. Umiddelbart indeholder den anfægtede forordning således ingen information, der kunne give Domstolen eller en berørt part kendskab til begrundelsen for, at den asymmetriske metode blev anvendt. Det er imidlertid nødvendigt at undersøge de tre specifikke punkter, hvor en tilstrækkelig begrundelse var eller burde have været påkrævet. Spørgsmålet er da, i hvilket omfang en begrundelse for disse punkter er nødvendig, og hvorvidt denne begrundelse blev givet set i lyset af sammenhængen i sin helhed.

a) Vurdering af den anden symmetriske metode

64. Den anfægtede forordning giver ingen begrundelse for, at den anden symmetriske

32 — »The famous parental reason of last resort, »Because I say so«, does not render the parental command reasonable to the child or to anyone else«, jf. Shapiro, s. 192-3.

metode ikke blev anvendt. Endvidere er det ubestridt, at ingen begrundelse blev givet eller anmodet om under den administrative procedure. Spørgsmålet er, hvorvidt en begrundelse alligevel skulle have været givet for ikke at anvende denne metode, da såvel grundforordningens artikel 2, stk. 11, som artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 foreskriver, at den asymmetriske metode kun kan anvendes, hvis begge de symmetriske metoder er utilstrækkelige.

65. Efter min opfattelse skulle en begrundelse have været givet.

66. Rådet og Kommissionen har anført, at de frit kan vælge mellem de symmetriske metoder, da det ikke er fastsat, under hvilke omstændigheder den ene eller den anden af disse metoder skal anvendes. Jeg er enig heri. Jeg kan imidlertid ikke godtage deres konklusion, at det er tilstrækkeligt at forklare, hvorfor den valgte symmetriske metode var utilfredsstillende for derefter at bringe den asymmetriske metode i anvendelse. Dette er ganske enkelt ikke i overensstemmelse med bestemmelsernes opbygning eller ordlyd, som klart kun tillader brug af den asymmetriske metode, hvis ingen af de symmetriske metoder ville »afspejle dumpingens fulde omfang« eller tage »behørigt hensyn til« forskelle i eksportprismønsteret.

67. Institutionerne har ligeledes anført, at den anden symmetriske metode aldrig anvendes — og at det aldrig var aktuelt at anvende den i denne sag — fordi den normalt betragtes som uanvendelig og vilkårlig, som angivet i præmis 101 i den appellerede dom. Det kan forholde sig således, og den kan være en åbenbart utilfredsstillende metode i mange tilfælde, men den foreskrives i såvel antidumpingkodeks 1994 som i grundforordningen, og der må således findes situationer, hvor den kan betragtes som hensigtsmæssig. Under retsmødet påpegede Kommissionen, at et mindre antal lande, herunder New Zealand, konsekvent eller traditionelt anvender den anden symmetriske metode. Hvis det forholder sig således, finder jeg ikke, at denne kan tilsidesættes uden begrundelse, uanset hvor oplagt denne begrundelse måtte være set fra EF-institutionernes side — hvis man da overhovedet, som man burde, skænker spørgsmålet en tanke.

68. Det er uden betydning, at Petrotub ikke anmodede om en forklaring under den administrative procedure. Fastsættelsen af dumpingmargenen er et væsentligt led i proceduren, og det er herved nødvendigt at begrunde enhver fravigelse af det normale sammenligningsgrundlag. Den relevante begrundelse kunne under de foreliggende omstændigheder have været kortfattet, men den kunne ikke helt udelades.

69. Jeg finder derfor, at Rådet, da det ikke forklarede, hvorfor den anden symmetriske metode ikke kunne anvendes, ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for fravigelsen

af det normale sammenligningsgrundlag, som foreskrevet i artikel 2, stk. 11, i grundforordningen. Da angivelsen af en sådan begrundelse udgør et væsentligt formkrav, skulle Retten have prøvet spørgsmålet, uanset hvornår dette blev rejst under proceduren.

b) Meget forskelligt eksportprismønster

70. I medfør af grundforordningen er den ene af de to nødvendige betingelser for at fravige det normale sammenligningsgrundlag, at der er tale om »et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder«. For at sætte Domstolen i stand til at udøve sin prøvelsesret, og for at alle de berørte parter (i verdenshandelen) skal kunne få kendskab til, under hvilke omstændigheder Fællesskabet anvender sine antidumpingregler, er det i princippet nødvendigt, at en forordning, der pålægger en told på grundlag af en dumpingmargen, beregnet ved anvendelse af den asymmetriske metode, indeholder en begrundelse for, at det konkluderes, at et sådant mønster foreligger. Som jeg har nævnt ovenfor, anser jeg ikke en simpel konstatering af, at et sådant mønstret foreligger, for tilstrækkelig.

71. Den anfægtede forordning angiver imidlertid ikke ingen begrundelse ud over en sådan konstatering. Endvidere er bemærkningen »for tre selskaber konstateredes der et eksportprismønster, som var meget forskelligt for forskellige bestemmelsessteder eller perioder«, ikke den samme som formuleringen i den midlertidige forordning, hvorefter »der var tale om et eksportprismønster, som var meget forskelligt for de forskellige kunder og regioner«. Konstateringen af en betydelig forskel for så vidt angik perioder, fra vedtagelsen af den midlertidige forordning til vedtagelsen af den endelige forordning, kræver, *i sig selv*, en forklaring.

72. Jeg anser derfor begrundelsen i den anfægtede forordning for utilstrækkelig ligeledes i denne henseende. Petrotub bragte imidlertid ikke spørgsmålet om utilstrækkelig begrundelse i denne sammenhæng op ved Retten [33], og har heller ikke gjort det i appellen. Under disse omstændigheder, og da begrundelsen efter min opfattelse var utilstrækkelig i andre henseender, anser jeg det ikke for nødvendigt, at Domstolen tager stilling til dette forhold [34].

c) Afspejling af dumpingens fulde omfang

73. Den anden af de to nødvendige — og kumulerede — betingelser for at fravige det normale sammenligningsgrundlag er, at det normale grundlag »ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted«.

33 — Petrotub påberåbte sig i stedet et åbenbart urigtigt skøn (jf. punkt 55 i stævningen i første instans og præmis 122-128 i den appellerede dom).

34 — Jf. dog nedenfor under punkt 79.

74. Det fremgår af det af Rådet anførte under såvel den skriftlige som den mundtlige forhandling, at den omstændighed, at den første symmetriske metode gav en væsentlig lavere dumpingmargen end den asymmetriske metode, var afgørende for, at Rådet konkluderede, at førstnævnte metode ikke afspejlede dumpingens fulde omfang. Ingen anden grund er tilsyneladende blevet angivet på noget andet tidspunkt.

75. Denne begrundelse nævnes ikke udtrykkeligt i den anfægtede forordning, men kan udledes af bemærkningen »for ét selskab var dumpingmargenen den samme uanset den benyttede metode«, som angives som begrundelse for at afvise indsigelsen om, at den første symmetriske metode skulle have været anvendt. Dette fremgår tydeligere af Kommissionens bemærkning i dens endelige underretningsskrivelse, hvorefter forskellen i den dumpingmargen, der fremkom ved anvendelse af de to metoder, var en sådan, at det kunne konkluderes, at den første symmetriske metode ikke fuldt ud afspejlede den dumping, der fandt sted.

76. Det fremgår endvidere, at både Rådet og Kommissionen anser forskellen mellem den dumpingmargen, der fremkom ved anvendelse af de to metoder, for en gyldig begrundelse. Efter deres opfattelse blev der således givet en fuldstændig — og derfor pr. definition tilstrækkelig — begrundelse i den henseende, hvorfor Petrotubs indsigelse snarere, ifølge disse, vedrører begrundelsens gyldighed end dens tilstrækkelighed.

77. Formelt set kan denne opfattelse måske være korrekt. Imidlertid kan afgrænsningen mellem en begrundelses tilstrækkelighed og gyldigheden af den vurdering, som den indeholder, ikke formelt være helt klar. Hvis der ingen begrundelse gives for en fravigelse af det normale beregningsgrundlag, foreligger der klart en manglende opfyldelse af forpligtelsen i artikel 253 EF. Men blot eksempelvis at henvise til, at efter Kommissionens dataprogram var den asymmetriske metode nødvendig, vil falde inden for samme kategori, da dette heller ikke ville give nogen information, på grundlag af hvilken det er muligt at fastslå, om en fravigelse af det normale grundlag var berettiget. Selv om en formel begrundelse er angivet, ville en korrekt indsigelse under disse omstændigheder vedrøre begrundelsens tilstrækkelighed og ikke dens gyldighed som en korrekt foretaget vurdering.

78. Jeg er af den opfattelse, at påstanden om, at den første symmetriske metode medfører et væsentlig lavere resultat end den asymmetriske metode, er af samme art. Hvis en metode afdækker »det fulde omfang af den dumping, der finder sted«, og den anden ikke gør det, er det klart, at det resultat, der fremkommer ved anvendelse af sidstnævnte metode, vil blive lavere. Det omvendte forhold er dog imidlertid ikke automatisk korrekt. Det højeste af de to resultater er ikke nødvendigvis det mest korrekte (og udtrykket »fulde omfang« skal efter min opfattelse forstås som »reelle omfang«), da metoden ganske enkelt kan være uhensigtsmæssig i visse situationer.

79. Jeg skal herved bemærke, at hvis — hvilket åbenbart systematisk er tilfældet — »nulsatsning« anvendes sammen med den asymmetriske metode, fører dette tilsyneladende automatisk til et højere resultat, når visse transaktioner med en negativ dumpingmargen er medtaget i beregningen[35]. Alene den omstændighed, at nogle transaktioner viser en negativ margen, betyder dog ikke nødvendigvis, at der er foretaget målrettet dumping, hvorfor det er nødvendigt også i disse tilfælde at angive, på hvilket grundlag målrettet dumping blev konstateret.

80. Uanset hvorledes det forholder sig, gør alene en forklaring om, at den metode, der resulterede i det højeste resultat, blev anvendt, det ikke muligt for Domstolen eller andre at afgøre, om der var tale om et åbenbart urigtigt skøn. Den reelle indsigelse er derfor ikke, som Rådet har hævdet, at en forkert metode blev anvendt, men at den givne begrundelse er utilstrækkelig til at kunne afgøre, om der blev anvendt den korrekte metode.

81. Da ingen yderligere begrundelse er givet i den anfægtede forordning (eller for den sags skyld andetsteds), finder jeg begrundelsen også i denne henseende ufuldstændig.

35 — Jf. ovenfor i punkt 8-20.

82. Det er derfor unødvendigt særskilt at tage stilling til, hvorvidt begrundelsen, ud over at være utilstrækkelig i medfør af artikel 2, stk. 11, i grundforordningen, ligeledes var utilstrækkelig i medfør af artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994, idet der ikke blev givet nogen begrundelse for, hvorfor der ikke ved anvendelsen af de symmetriske metoder kunne tages behørigt hensyn til de konstaterede forskelle i eksportprismønstret. Denne betingelse er, mener jeg, i praksis hovedsagelig den samme som forpligtelsen til, ved en fravigelse af det normale sammenligningsgrundlag, at begrunde, hvorfor dette ikke kan afdække det fulde — dvs. reelle — omfang af dumpingen. Den omstændighed, at der kræves en begrundelse, følger ikke kun af den grundlæggende fællesskabslovgivning, men også af et for Fællesskabet internationalt bindende ordning, hvilket kun kan bestyrke forpligtelsen.

— Stillingtagen

83. Jeg er derfor af den opfattelse, at den anfægtede forordning ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse, der gør det muligt for Domstolen at udøve sin prøvelsesret og for de berørte parter at få kendskab til, under hvilke omstændigheder Fællesskabet anvendte sine antidumpingregler ved fravigelsen af det normale sammenligningsgrundlag i artikel 2, stk. 11, i grundforordningen, navnlig fordi der ikke er givet nogen begrundelse for, hvorfor den anden symmetriske metode ikke kunne anvendes, og der ikke foreligger

nogen verificerbar begrundelse for, hvorfor de symmetriske metoder ikke ville have afdækket det fulde omfang af den dumping, der fandt sted.

**Republica**

*Faktiske omstændigheder, retsforhandlinger ved Retten i Første Instans og den appellerede dom*

84. Republicas appel vedrører beregningen af den normale værdi på hjemmemarkedet forud for sammenligningen med eksportpriserne ved fastsættelsen af dumpingmargener. I henhold til artikel 2, stk. 1, i grundforordningen fastsættes den normale værdi sædvanligvis på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet. Artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, bestemmer dog følgende:

»Transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kan kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastlås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.«

85. Den midlertidige forordning indeholder ingen henvisning til kompensationsaftaler i forbindelse med beregningen af normalværdien for rumænske produkter. Det fremgår, at efter udstedelsen af forordningen den 29. maj 1997, blev en høring afholdt i Kommissionen den 9. juli 1997, hvorunder Republica fremkom med de i den appellerede doms præmis 68 og 69 refererede oplysninger:

»68 Sagsøgeren har anført, at virksomhedens salg på hjemmemarkedet som led i kompensationsaftaler udgjorde ca. 24% af det samlede salg på hjemmemarkedet af den pågældende vare i undersøgelsesperioden. Kompensationsaftalerne er indført efter krav fra større kunder som f.eks. offentlige værker i Rumænien, og priserne i henhold til denne ordning, hvorom der ikke kan forhandles, er væsentlig lavere end de normale markedspriser. Disse salg burde derfor være holdt uden for beregningen af den normale værdi, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit.

69 Sagsøgeren har ikke nævnt disse salg i sin besvarelse af spørgeskemaet, fordi virksomheden aldrig er blevet anmodet om at tage stilling hertil. Sagsøgeren har erkendt, at spørgsmålet om salg i henhold til kompensationsaftaler blev

rejst for første gang under høringen den 9. juli 1997 og i den sammenfatning af argumenter vedrørende dumping, der blev fremlagt ved denne lejlighed. Endvidere har Kommissionen i et bilag til ovennævnte sammenfatning fået forelagt et dokument med titlen »Samlet værdi af kompensationsaftalerne«, hvori disse ordninger er opregnet. Sagsøgeren har herefter redegjort for dokumentets indhold i en telefaxmeddelelse sendt til Kommissionen den 21. juli 1997. [...]«

86. Man kan herefter stille det spørgsmål, hvorfor Republica gjorde gældende, at salg som led i kompensationsaftaler skulle holdes uden for beregningen, fordi, som det fremgår af ovennævnte citat, det pågældende salg, der udgjorde ca. 24% af det samlede salg på hjemmemarkedet, skete til priser, som var væsentlig lavere end de normale markedspriser. Hvis det var blevet holdt udenfor, ville det have ført til en højere normalværdi og dermed en højere dumpingmargen, hvilket ville stride mod Republicas åbenbare interesse. Republicas anbringender er derfor langt fra så klare som Petrotubs.

87. En mulig forklaring blev imidlertid givet af Rådet under de mundtlige forhandlinger: Hvis dette salg var blevet holdt udenfor, kunne det have medført, at salg i normal handel ikke fandt sted i tilstrækkelig omfang til, at den normale værdi kunne beregnes, hvilket ville have medført, at en konstrueret normalværdi skulle have været fastsat i henhold til artikel 2, stk. 3, i grundforordningen, hvilket kunne have været fordelagtigt for Republica. Rådet har imidlertid ikke gjort gældende, at appellen bør afvises, fordi Republica ikke har nogen interesse i at søge de anfægtede transaktioner holdt udenfor.

88. I præamblen til den anfægtede forordning, som da var udstedt, fastslog Rådet:

»Først i en meget sen fase af proceduren (under høringen vedrørende bemærkninger til de foreløbige undersøgelsesresultater) gjorde et selskab gældende, at [...] alt salg, der blev betalt ved hjælp af kompensation [...] burde holdes udenfor, fordi det ikke fandt sted i normal handel. [Dette] krav blev ikke indgivet i rette tid, da de[t] hverken var fremsat som led i besvarelsen af spørgeskemaet, under kontrolbesøget eller på et senere tidspunkt under proceduren, da selskabet blev opfordret til at fremsætte bemærkninger. [...] Som led i undersøgelsen blev det desuden konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel. Følgelig blev [...] krav[et] afvist.«

89. I sag T-34/98 nedlagde Republica påstand om annullation af den anfægtede

forordning, for så vidt den angik sagsøgeren. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 69-71, gjorde selskabet følgende gældende:

»69 [...] Anmodningen om at holde salg på grundlag af kompensationsaftaler uden for beregningen af den normale værdi er dog ikke fremsat for sent i betragtning af den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 20, stk. 5[36].

70 I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, tilkommer det endvidere EF-institutionerne som led i undersøgelsen at efterprøve, om salget på hjemmemarkedet involverer kompensationsaftaler. Er dette tilfældet, er der en formodning for, at salg på hjemmemarkedet ikke har fundet sted i normal handel, medmindre EF-institutionerne kan fastslå, at priserne for de pågældende transaktioner ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.

71 Den anfægtede forordning er utilstrækkeligt begrundet, idet det i nittende betragtning til forordningen alene hedder, at »[det desuden blev] konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«, uden angivelse af, om EF-institutionerne som krævet efter grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, har undersøgt, om priserne ved salg i henhold til kompensationsaftaler er blevet påvirket.«

90. Rådet fastholdt, at Republicas krav var fremsat for sent og var ubegrundet.

91. Retten fastslog i præmis 74 og 75 i den appellerede dom følgende:

»74 Det står klart, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis eller anført nogen grund, der gør det muligt at konkludere, at de kompensationsaftaler, sagsøgeren har henvist til, og som er nævnt i dokumentet »Samlet værdi af kompensationsaftalerne« vedrørende

36 — »Bemærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter«. Den endelige fremlæggelse af oplysninger i denne sag fandt sted den 19.8.1997 (jf. præmis 16 i den appellerede dom).

salg i henhold til kompensationsaftaler i undersøgelsesperioden, har påvirket priserne for sådanne transaktioner som krævet af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit.

75 Rådet har endvidere, da sagsøgeren ikke har påvist det modsatte, i den anfægtede forordning givet en tilstrækkelig begrundelse for ikke at holde kompensationssalg uden for beregningen af den normale værdi, idet det i den anfægtede forordning hedder, at »[det desuden blev] konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«.«

*Appellen*

92. Republica nedlægger påstand om ophævelse af den appellerede dom og annullation af den anfægtede forordning, for så vidt den vedrører selskabet. Republica har fremsat samme indledende bemærkninger som Petrotub [37] og har til støtte for sin påstand fremført et anbringende, nemlig at Retten begik en retlig fejl, da den i dommens præmis 75 fastslog, at begrundelsen i den anfægtede forordning for at holde kompensationssalg uden for beregningsgrundlaget ved fastsættelsen af den normale værdi var tilstrækkelig.

93. Når det var fastslået, at der var tale om »kompensationssalg« og dermed om »transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale«, var Rådet ikke berettiget til at anvende disse transaktioner til at fastsætte den normale værdi uden, som det kræves i medfør af grundforordningen, at fremlægge bevis for, at disse transaktioner ikke var »påvirket af dette afhængighedsforhold«. Retten begik derfor en fejl, da den fastslog, at fordi »[...] sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis eller anført nogen grund, der gør det muligt at konkludere, at de kompensationsaftaler [...] har påvirket priserne for sådanne transaktioner [...]« var Rådets begrundelse tilstrækkelig.

94. Den eneste bemærkning, som vedrørte dette forhold i den anfægtede forordning, og som Retten lagde til grund, nemlig at »[s]om led i undersøgelsen blev det desuden konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«, er blot en gentagelse af ordlyden af den pågældende bestemmelse og udgør derfor ikke en tilstrækkelig begrundelse. Rådet skulle i det mindste kortfattet have redegjort for, hvorfor dette salg »faktisk fandt sted i normal handel«, men gav ikke engang den »lakoniske« begrundelse, der blev godtaget i

37 — Jf. ovenfor i punkt 24 og 25.

dommene i sagerne Nicolet og Ferchimex[38].

*Formaliteten*

95. Både Rådet og Kommissionen gør gældende, at Republicas appel bør afvises, navnlig eftersom selskabet i) ikke har redegjort for, hvilke retlige fejl Retten har begået (men alene henviser til realiteten i vurderingen i den anfægtede forordning), og ii) blot gentager argumenter, som de allerede har fremført ved Retten.

96. Jeg er ikke enig i disse indsigelser af stort set de samme grunde, som jeg har anført vedrørende Petrotub[39]. Ved Retten gjorde Republica gældende, at den anfægtede forordning ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for at fastslå, at de pågældende transaktioner havde fundet sted i normal handel. Retten fandt, at begrundelsen var tilstrækkelig, idet den udtalte, at »det desuden [blev] konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«, og at sagsøgeren ikke havde ført bevis for det modsatte. I appellen bestrider Republica ikke denne fastlæggelse af faktum, men gør efter min opfattelse med rette gældende, at Retten ikke gav en korrekt begrundelse for, at den fandt begrundelsen tilstrækkelig.

*Realiteten*

97. Rådet har med støtte fra Kommissionen anført, at begrundelsen i den anfægtede forordning var tilstrækkelig. Det omtvistede spørgsmål blev ikke rejst under den administrative procedure, og Republica antager med urette, at der skal redegøres for den logiske sammenhæng mellem ordlyden og vurderingen. Det var ikke nødvendigt at tilføje en begrundelse for, at det blev konkluderet, at de relevante salg fandt sted i normal handel. Endvidere angives det i 19. betragtning, at Republicas krav blev afvist, både fordi det var ubegrundet, og fordi det var fremsat for sent under proceduren. Retten kunne have nøjedes med at fastslå, at der var givet en tilstrækkelig begrundelse vedrørende det første forhold. Selv om det antages, at Retten herved begik en retlig fejl, må appellen alligevel afvises på grund af den for sene fremsættelse af anbringendet. Rådet hævder i sin replik, at

38 — Dom af 26.6.1986, sag 203/85, Nicolet, Sml. s. 2049, præmis 10, og af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 118, som citeret af Retten i præmis 114 i den appellerede dom.

39 — Jf. punkt 38-40.

anbringendet er ubegrundet, fordi Republica ikke løftede sin bevisbyrde under den administrative procedure.

98. Hovedspørgsmålet i tvisten mellem parterne er, hvad de har beskrevet som bevisbyrden, selv om spørgsmålet om begrundelsespligten ligger på et andet niveau end bevisførelsen, som vedrører bedømmelsen af realiteten. Det spørgsmål, der skal besvares, er imidlertid, om Rådet var forpligtet til at redegøre for, hvorfor det konkluderede, at de omtvistede salg havde fundet sted i normal handel, da Republica ikke havde begrundet sin påstand om, at dette ikke var tilfældet.

99. På linje med mit ræsonnement vedrørende Petrotub er jeg af den opfattelse, at der gjaldt en sådan forpligtelse. Artikel 2, stk. 1, første afsnit, i grundforordningen fastsætter grundreglen for beregningen af den normale værdi (på basis af »de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet«). I medfør af artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, skal transaktioner af den pågældende art »kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastlås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold«. Det er således en usædvanlig fravigelse af den almindelige procedure, som kræver en mere omfattende begrundelse end alene en bemærkning om, at det pågældende salg »faktisk fandt sted i normal handel« — hvilket ikke indeholder nogen information, der gør det muligt at bedømme, om der kan være anlagt et åbenbart urigtigt skøn. En sådan begrundelse fandtes imidlertid ikke i den anfægtede forordning.

100. Jeg skal erkende, at eksportørers interesser må forventes at være modsat Republicas i denne sag. Disse foretrækker normalt, at transaktioner med samarbejdspartnere eller ved kompensation — som sandsynligvis sker til lavere priser end andre transaktioner — inkluderes i beregningen af den normale værdi, som derved ville blive lavere og således formindske den dumpingmargen, der beregnes på grundlag heraf. Eksportøren, og ikke EF-institutionen, har således under disse omstændigheder bevisbyrden for, at en fravigelse af standardproceduren er berettiget. I denne sag er forholdet imidlertid det omvendte — uanset grunden hertil — hvilket Rådet har erkendt.

101. Det er således EF-institutionen, som vil fravige den normale standardberegningsmetode, og dens begrundelse herfor skal derfor være tilstrækkelig, således Domstolen er i stand til at udøve sin prøvelsesret, og de berørte parter kan få kendskab til, under hvilke omstændigheder Fællesskabet anvender sine antidumpingregler. Hvis Rådet havde påberåbt sig og

ført bevis for, at Republica var i ond tro, ville situationen have været en anden, men Rådet har ikke forsøgt dette, og det må derfor antages, at ond tro ikke foreligger.

102. Under appellen er det tilsyneladende ikke blevet anført eller hævdet, at Republica blev givet nogen forklaring på noget tidspunkt. Såvel ved Retten som under appellen har Rådet alene anført, at Republicas anmodning om at holde transaktionerne udenfor var fremsat for sent og ikke var korrekt begrundet. Hvis det imidlertid antages, at Republica havde en berettiget interesse i, at de omtvistede transaktioner blev holdt udenfor, skulle Rådet have givet en begrundelse for den usædvanlige procedure, den valgte, og det påhvilede ikke eksportøren på noget tidspunkt at føre bevis for, hvorfor den almindelige procedure burde have været fulgt.

103. Det følger heraf, at spørgsmålet om, hvorvidt Republicas anmodning var fremsat for sent under den administrative procedure, er uden betydning.

104. Jeg er derfor af den opfattelse, at den anfægtede forordning ikke indeholdt en tilstrækkelig begrundelse, der gør det muligt for Domstolen at udøve sin prøvelsesret og for de berørte parter til at få kendskab til, under hvilke omstændigheder Fællesskabet anvender sine antidumpingregler ved en fravigelse af det normale grundlag for fastsættelse af den normale værdi i henhold til artikel 2, stk. 1, i grundforordningen.

**Følgerne af, at der eventuelt kun gives medhold i den ene af appelsagerne**

105. Begge appellanter har gjort gældende, at eftersom en enkelt dumpingmargen og en enkelt toldsats blev foreskrevet (trods deres indsigelser), vil en eventuel ugyldighed af den ene dumpingmargen ligeledes medføre den andens ugyldighed.

106. Da jeg indtager det standpunkt, at der bør gives medhold til begge appellanter særskilt, er det ikke nødvendigt at tage stilling til dette spørgsmål. Hvis Domstolen imidlertid giver den ene appellant medhold, men ikke den anden, kan dette argument ikke godtages ifølge Domstolens faste praksis, senest bekræftet i domme i sagen Nachi Europe [40].

40 — Dom af 15.2.2001, sag C-239/99, Nachi Europe, Sml. I, s. 1197, særlig præmis 22-27. Jf. også mit forslag til afgørelse i samme sag, særlig punkt 36-53.

## Forslag til afgørelse

107. I modsætning til, hvad Retten fastslog, indeholder den anfægtede forordning en utilstrækkelig begrundelse i relation til begge appellanterne, og den appellerede dom skal derfor ophæves. Da sagen er moden til påkendelse, kan Domstolen selv træffe endelig afgørelse og annullere den anfægtede forordning for så vidt angår Petrotub og Republica. Begge appellanter har anmodet om at få deres sagsomkostninger dækket både ved Retten og ved Domstolen.

108. Jeg foreslår derfor Domstolen, at:

— ophæve den af Retten i Første Instans afsagte dom i de forenede sager T-33/98 og T-34/98

— annullere Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien, for så vidt den vedrører appellanterne

— tilpligte Rådet at betale alle sagens omkostninger ved Retten i Første Instans og ved Domstolen, bortset fra Kommissionens omkostninger, som den selv bærer.